

[Lone Møller]

Det må da også gøre indtryk på arbejdsministeren, at et enigt forretningsudvalg i Landsarbejdsnævnet tager afstand fra forslaget netop med den begrundelse, at det er et brud på samtlige principper, at man nu ændrer på, at det er en sammenhængende indsats med tæt medvirken af arbejdsmarkedets parter, der skal til.

Forslaget åbner op for, at der kan etableres deltidsjob på beskæftigelsesprojekter. Det er uacceptabelt. Midler til beskæftigelsesfremmende indsats vil uden videre kunne overføres med sigte på ungdomsydelse, deltidsjob, og det samlede resultat er, at en arbejdsmarkedspolitisk ordning skal bruges til at rense de unge bistandsklienter ud af systemet uden reelle tilbud.

Det kan Socialdemokratiet ikke være med til. Det er nødvendigt, at der sker en koordinering af de forskellige initiativer inden for undervisnings-, kultur-, arbejdsmarkeds- og socialområderne, så vi kan få et lovforslag, der indeholder en samlet uddannelsesmæssig og arbejds- og beskæftigelsesmæssig indsats.

Ændringerne skal ske på baggrund af en handlingsplan, der tager udgangspunkt i de unges behov og forudsætninger, inddrager de unges ideer og ønsker til fremtidens arbejdsliv.

Derfor vil Socialdemokratiet genfremsætte sit beslutningsforslag om et handlingsprogram, der sikrer job og uddannelse til unge.

Jette Thomsen (KF):

Ja, forslaget er jo et led i regeringens handlingsplan for afbureaukratisering, og det synes jeg er positivt. Men jeg synes især, det er positivt, at nu kommer både ansvar og kompetence til at følges ad i kommunerne, og at kommunerne, der ved, hvor skoen trykker, nu får ret til at vælge, hvilke foranstaltninger der skal iværksættes i hvert enkelt område, og at kommunerne nu selv skal kunne tilpasse indsatsen mod ungdomsarbejdsløsheden til de grupper, der har størst behov.

Jeg har da også læst, at der er visse parter, der er imod dette forslag, og det kom heller ikke så meget bag på mig, at Socialdemokratiet var imod det, men så er jeg da i hvert fald umådelig glad for, at de unge, som det her drejer sig om, venter på det, og de er glade for nu, at de får en chance for at komme i gang. De kan nemlig allerede fra nytår blive tilbudt et arbejde uden først at have været ledige i tre måneder, og sam-

tidig bliver der åbnet mulighed for, at de kan blive tilbudt deltidsarbejde. Det betyder jo netop, at de nu har chance for at komme ud af en passiv tilværelse.

Men vi lægger også vægt på, at hovedprincipperne om produktion og afsætning fra den nugældende lov bevares, således at arbejdet i beskæftigelsesprojekter ikke må fortrænge anden produktion fra allerede eksisterende virksomheder, ligesom afsætningen f.eks. sker på markedsvilkår.

Vi er og bliver modstandere af egentlig kommunal produktion, men vi støtter arbejdsministerens forslag.

Aage Frandsen (SF):

Den del af forslaget, der vedrører, skal vi så bruge udtrykket afbureaukratisering, vil vi gerne se positivt på. Det er forenklinger at lægge tingene mere direkte ud i kommunerne, og der kan også være nogle fordele i visse tilfælde. Hvor der ikke er behov for, at det er centralt bestemt, skal man ikke gøre det en eneste gang for meget.

Problemet er jo bare, det mener jeg nok man må sige til forslaget: Hvilken garanti er der så for, at kommunerne lever op til de forpligtelser, som ligger i loven? Og hvilken garanti er der for, at alle de gode hensigter, der beskrives i loven, også tilgodeses? Men ellers vil vi sige, at princippet om at lægge pengene ud til kommunerne kan vi godt se positivt på.

Så er der en række ting i lovforslaget, som har en masse forbehold over for, hvad man så kan gøre. Arbejdsministeren, som jo er så progressiv og så fremsynet og slet ikke tænker tilbage og sådan noget, må jeg spørge: Hvorfor skal der så være alle de dér forbehold over for, hvad kommunerne må lave?

Arbejdsministerens partifælle, den konservative ordfører, argumenterer positivt for, at det, der stod i lovforslaget, var rigtigt, og at man netop ikke ville have offentlig produktion. Men altså: Netop, hvis man skal have de her projekter til at køre i kommunerne, så nytter det altså ikke noget at blive ved med at se så firkantet på det, som man åbenbart fra visse borgerlige partiers side stadig væk gør her i Folketinget, nemlig hvad der er opgaver, som det private må foretage, og hvad der er opgaver, som det offentlige må foretage med hensyn til produktion. Derimod må begge parter, når det drejer sig om ar-